

Sygn. akt V Kz 55/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący - sędzia S.O. Wojciech Janicki (sprawozdawca)

Sędziowie: S.O. Krystyna Pisarska

S.O. Piotr Augustyniak

Protokolant: staż. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Joanny Rochalskiej

po rozpoznaniu w sprawie **R. Z. (1)**

skazanego za przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i inne k.k.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa z dnia 20 grudnia 2013 roku w przedmiocie dowodów rzeczowych

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 k.p.k.

postanawia:

1. uchyla postanowienie w zaskarżonej części obejmującej rozstrzygnięcia zawarte w punktach 1 i 2;
2. odmawia uwzględnienia wniosku obrońcy skazanego adwokat B. K. o zasądzenie od Skarbu Państwa na jej rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu zażaleniowym z urzędu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem wydanym w dniu 20 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. IV K 685/12, zakończonej wyrokiem skazującym z dnia 28 stycznia 2013 roku utrzymanym w mocy przez wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 26 września 2013 roku o sygn. V Ka 487/13, z urzędu na podstawie art. 420 § 1 k.p.k., art. 192a § 1 k.p.k. i art. 230 § 2 k.p.k. orzekł, co następuje:

1. zarządził zniszczenie śladów biologicznych w postaci:(...), które zdeponowano w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Rejonowego dla Łodzi \Śródmieścia w Łodzi nr D-753/12;
2. zarządził zniszczenie śladów biologicznych w postaci:(...) zdeponowanych w aktach sprawy na k. 308 oraz śladów daktyloskopijnych oznaczonych nr 1 i 2;
3. zwrócić R. Z. (1) jako podmiotowi uprawnionemu dowody rzeczowe w postaci składanego noża oraz gumowego profilowanego paska, zdeponowane w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi za nr D-753/12.

Postanowienie to w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt. 1 i 2 zaskarżył skazany podnosząc, że uznanie przez sąd za zbędne dla dalszego postępowania i zarządzenie zniszczenia dowodów rzeczowych w postaci śladów biologicznych nie

jest zasadne w sytuacji, gdy skazany zamierza w powyższej sprawie złożyć nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci kasacji od wyroku Sądu II instancji utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

zażalenie zasługuje na uwzględnienie ze skutkiem uchylenia postanowienia w zaskarżonej części obejmującej rozstrzygnięcia zawarte w pkt. 1 i 2.

Rozstrzygnięcia te są przedwczesne na gruncie uznania śladów biologicznych za zbędne dla postępowania w sytuacji, gdy z dokumentacji aktowej w sprawie wynika, że skazany z zachowaniem terminu zawitego 7 dni daty ogłoszenia złożył wnioski o sporządzenie i doręczenie mu pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu II instancji – Sądu Okręgowego w Łodzi z deklarowanym we wniosku zamiarem wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia – kasacji (wniosek z zarządzeniem o jego przyjęciu: k. 660). Do chwili obecnej nie upłynął zaś termin 30 dni, przewidziany w art. 524 § 1 k.p.k. do wniesienia kasacji.

Tak więc, dopiero w wypadku nie wniesienia kasacji w przywołanym terminie lub po jej wniesieniu i zakończeniu postępowania kasacyjnego, o ile nie zostanie wzruszone prawomocne orzeczenie, Sąd Rejonowy będzie mógł w tej sprawie powrócić do kwestii rozstrzygnięcia o zbędności zabezpieczonych materiałów biologicznych oraz zarządzić ich zniszczenie, bacząc przy tym na uczynioną niżej uwagę.

Otóż przepis art. 192 a § 1 k.p.k. dopuszcza pobranie lub utrwalenie materiału w nim wymienionego, w tym biologicznego, w ramach czynności operacyjnych, a nie procesowych, skoro dla potrzeb badań eliminacyjnych służą one jednemu z dwóch celów: ograniczeniu kręgu osób podejrzanych lub ustaleniu wartości dowodowej ujawnionych śladów kryminalistycznych. Materiał w każdej z tych postaci, o której mowa w przywołanym przepisie, nie jest zatem samoistnym dowodem utrwalonym procesowo, albowiem zważywszy alternatywne cele, jakim powinien służyć, jego pozyskanie lub utrwalenie może nastąpić na użytek postępowania przygotowawczego prowadzonego jeszcze w sprawie, a nie przeciwko osobie (podejrzanej). Względ na powyższe czyni uprawnioną konstatację, że przepis art. 192a § 1 (zdanie drugie) k.p.k. nie daje podstawy do niszczenia dowodów ze śladów kryminalistycznych zabezpieczonych na miejscu przestępstwa, natomiast nakazuje on niezwłoczne usuwanie z akt i niszczenie materiałów porównawczych służących do właściwego wytypowania sprawcy przestępstwa, a pobranych od osób, które nie miały statusu podejrzanego i w przyszłości takowego nie uzyskały, jeśli po wykorzystaniu w sprawie materiał ten stał się zbędny dla postępowania.

[podobnie: teza z uzasadnienia postanowienia S.O. we Wrocławiu z dnia 15. 04.2008, sygn. II Kz 30/08: Legalis nr 108512].

Zatem w wypadku powtórnego rozstrzygnięcia w przedmiocie materiału w postaci zabezpieczonych śladów biologicznych opisanych w uchylonym punkcie 1 i 2 skarżonego postanowienia Sąd Rejonowy powinien, czego wszelako nie uczynił, poddać analizie, czy i które z tych materiałów, posłużyły li tylko badaniom eliminacyjnym i podlegają zniszczeniu w oparciu o art. 192a § 1 k.p.k., a które stanowiły ślady kryminalistyczne o charakterze dowodowym w prawomocnie zakończonym postępowaniu karnym.

Sąd Okręgowy odmówił uwzględnienia wniosku obrońcy skazanego adwokat B. K. o zasądzenie od Skarbu Państwa na jej rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanemu w postępowaniu zażaleniowym albowiem rozstrzygana kwestia dotycząca zniszczenia utrwalonych śladów biologicznych przynależała w istocie do orzeczenia kończącego meritum postępowanie w sprawie IV K 685/12, ale z uwagi na fakt, że orzeczenie to nie zawierało rozstrzygnięcia w powyższym przedmiocie Sąd wydał zaskarżone postanowienie w trybie art. 420 § 1 k.p.k. Tak więc czynności adwokata ustanowionego z urzędu w postępowaniu zażaleniowym mieściły się w ramach opłaconej reprezentacji przed sądami I i II instancji wyrokującymi w sprawie, w postaci zasądzonych od Skarbu Państwa na rzecz adwokata kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu – w wyroku Sądu Rejonowego z dnia 28 stycznia 2013 roku i Sądu Okręgowego z dnia 26 września 2013 roku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w sentencji wydanego przez siebie postanowienia.